

ಕುಂ ತಲ ದೇಶದ ಮಹಾರಾಜ ಚಂದ್ರಸೇನರ ಮಗ ಯುವರಾಜ ವಿಕ್ರಮಸೇನನನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಲುವಾಗಿ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಲು ಮಹಾರಾಜರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳುವ ಭಾವಿ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲು, ಒಳ್ಳೆಯ ಗುರುಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿರಂದು ಮಹಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಯಿತ್ತರು. ಮಹಾರಾಜರೇ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರುವ ದಂಡಕಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ವೇದಾಚಾರ್ಯರಂಬುವವರ ಗುರುಕುಲ ಆಶ್ರಮವಿದೆ ಮಹಾರಾಜ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿಸೋಣ, ಆದರೆ..

ಏನು ಸಂದೇಹ ಮಂತ್ರಿಗಳೇ, ಹೇಳಿ.. ಅವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯಲು ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಅದು ರಾಜನ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಿರಲಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಯ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಿರಲಿ.

ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ, ನಮ್ಮ ಯುವರಾಜರಿಗೆ ಕೋಪ ಜಾಸ್ತಿ. ಯಾರ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳುವದಿಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಮಾತೇ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹಟ ಇತ್ತಾದಿ ಕಾರಣಗಳು ಅವರನ್ನು ವೇದಾಚಾರ್ಯರು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಲು ತಿರಸ್ಕರಿಸಲು ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು ಮಹಾರಾಜ ಎಂದರು.

ಹೌದು, ಅವರು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಮುಂಚೆಯೇ ನಾವೇ ಭೇಟಿಯಾಗೋಣ ಎಂದು ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ ಸಮೇತ ಹೊರಟರು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವೇದಾಚಾರ್ಯರು ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕಂಡು ಈ ಕಡೆ ಬಂದರು. ಪ್ರಣಾಮಗಳು ಮಹಾರಾಜ, ಒಂದು ಸಂದೇಶ ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದ್ದರೆ, ನಾನೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀವ್ಯಾಕೆ

ಶಿಕ್ಷಣ

■ ನರಸಿಂಹಾರೆಡ್ಡಿ ಯಂಕಮೊಳ ಸೇಡಂ

ಬರಲು ಹೋದಿರಿ ಎಂದರು. ನಿಮ್ಮ ಕಡೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರಲ್ಲವೇ, ಅದೇ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿತೆಂದು, ಮಗನ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರು. ಮುಂದೆ ಮಹಾರಾಜರಾಗುವ ಯುವರಾಜರನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ನೀವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ ಅದೇ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಬಿಟ್ಟೊಟ್ಟರು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ರಾಜರಥದಲ್ಲಿ ಯುವರಾಜರು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಇಳಿದರು. ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ತನಗೆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಭವ್ಯ ಸ್ವಾಗತವಿರುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಡೆ ಯಾರೂ ನೋಡದೆ, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ ಬಂದು, ವಿಕ್ರಮಸೇನ ಅಂದ್ರೆ ನೀನೇನಾ ಅಂದ. ತನ್ನನ್ನು ಆ ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಕರೆದ ಸಲುವಾಗಿ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು, ಆದ್ರೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇದು ಅರಮನೆ ಅಲ್ಲ, ತನ್ನ ಜನ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾ ನಾನೇ ಹೇಳು.. ಇಗೋ ನಿಮ್ಮ ಮೈಮೇಲಿನ ಆಭರಣ, ಬಟ್ಟೆ ಆ ರಾಜಭೇಟರಿಗೊಟ್ಟು, ಈನಾರುವಸ್ತು ಧರಿಸುವೆಂದ.

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ರಾಜಭೇಟರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿಕ್ರಮಸೇನ. ನಾರುಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ ಆಶ್ರಮದೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ. ಈಗ ತಾನೊಬ್ಬ ಒಂಟಿ ಜೀವಿ. ಗುರುಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ, ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಉತ್ತರ ಬಂತು. ನನಗೆ ಹಸಿವಾಗಿದೆ, ಊಟ ಎಲ್ಲಿ ಎಂದ. ಈಗಷ್ಟೇ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಶೇಖರಣೆ ನಡೆದಿದೆ, ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಊಟ ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಉಪವಾಸ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಬಂತು. ಅವರ ಜೊತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ, ಅಡಿಗೆ ತಯಾರಾಯಿತು. ಶ್ರಮಪಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಬಹಳ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು.

ದಿನಕ್ಕಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿದ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲೇ ಮರದ ನೆರಳಿಗೆ ಕುಳಿತ. ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರೂ ಆಟ ಆಡತೊಡಗಿದರು, ತನಗೂ ಆಡುವ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ತಾನೇ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಅವರ ಜೊತೆ ಒಂದಾಗಿ ಆಟ ಆಡಿದ. ಮತ್ತೆ ಸಂಜೆ ಕೂಡ ಅದೇ ಕೆಲಸ ಅದೇ ಊಟ. ಇನ್ನೂ ಗುರುಗಳ ದರ್ಶನವೇ ಇಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಅವರಲೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಹುಡುಗರು ಅವನಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿಸಿ, ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆ ಇಷ್ಟು ಆನಂದ ಇರುತ್ತದೆಯೆ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಗುರುಗಳ ಕಡೆ ಹೋಗೋಣ ಎಂದುಕೊಂಡ. ಬೆಳಗಾಯಿತು ಗುರುಗಳೇ ಇವರು ಇದ್ದಕಡೆ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನು ದೋಷವಿದೆಯೆಂದು ನನ್ನೆಯಿಂದ ನನಗೆ ನೀವು ದರ್ಶನ ನೀಡಲಿಲ್ಲ, ಗುರುಗಳೇ, ನಾನು ಈಗ ಯುವರಾಜನಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು. ನಾನೀಗ ಬದಲಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವಾತಾವರಣ ನನ್ನನ್ನು ಬದಲಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಲಿಯಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ.

ವಿಕ್ರಮಸೇನ, ನೀನು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟೊಡನೆಯೇ ನಿನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮೊದಲ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ. ಎರಡನೆಯ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಮ ಪಡದೇ ಯಾವ ಫಲವೂ ಸಿಗುವದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡೆ. ಮೂರನೆಯ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಇರಲೇಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕಷ್ಟ ಅರಿಯೋದು, ಎಲ್ಲರ ಜೊತೆ ಬೆರೆತು ಇರೋದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡೆ. ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲು ಮೊದಲು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಮನದಲ್ಲಿನ ದೋಷಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಯಾವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಕಲಿತು ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂದರು. ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗುರುಗಳ ಆಶೀರ್ವಾದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ.

